

ІСТОРІЯ СВІТОВОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

УДК 792.7 (477)

Уляна Конвалюк

ПОСТАТЬ СОФІЇ РОТАРУ У ДЗЕРКАЛІ РОСІЙСЬКОЇ ПУБЛІЦИСТИКИ

Метою статті є аналіз висвітлення життєтворчості видатної української співачки Софії Ротару російською публіцистикою. Завдання дослідження: виявити і проаналізувати джерела, які присвячені С. Ротару; з'ясувати особливості висвітлення ними життєтворчості співачки. В книгах російського публіциста Федора Раззакова створено документально-привабливий образ С. Ротару, постать якої півстоліття перебуває в епіцентрі сучасної популярної музики, є феноменом творчої особистості в Україні та в пострадянському культурному просторі. Співачка випустила десятки дисків-гігантів, CD, знялася у художніх, документальних фільмах та мюзиклах, її концертні гастролі відбулися у сотнях міст колишнього Радянського Союзу, країнах Європи та Америки. Їй вдалося синтезувати у своїй творчості популярну пісенну естраду кінця ХХ ст. і чисто комерційну естраду ХХІ ст. С. Ротару – велика трудівниця, яка завжди перебуває у творчому пошуку, а кожен період її виконавської кар'єри характерний творчим оновленням.

Проведений аналіз висвітлення життєдіяльності С. Ротару російською публіцистикою засвідчує тенденційне висвітлення сучасної української історії та культури; створює викривлене уявлення про внутрішній духовний світ видатної співачки, а тому зумовлює нагальну потребу створення ґрунтовного дослідження цього творчого феномену українськими авторами на засадах історичної правди, науковості та неупередженості.

Ключові слова: співачка, пісенна естрада, життєтворчість, Софія Ротару, російська публіцистика.

Постать тричі народної артистки (України, Молдавії та СРСР), Героя України Софії Ротару не тільки півстоліття перебуває в епіцентрі сучасної популярної музики, але є феноменом творчої особистості в Україні та в пострадянському культурному просторі. Співачка випустила більше трьох десятків «номерних» дисків-гігантів, більше двох десятків компакт-дисків, ще більше мінйонів, знялася у трьох художніх, кількох документальних фільмах та мюзиклах, її концертні гастролі відбулися у сотнях міст колишнього Радянського Союзу, країнах Європи, Америки та Австралії.

Вивчення цього творчого феномену є важливим науковим та практичним завданням, оскільки пізнання складових такого тривалого успіху є прикладом для молодих виконавців, розвитку української пісенної естради.

Незважаючи на значимість творчого внеску Софії Ротару у скарбницю сучасної естради, про неї в Україні немає ґрунтовних наукових розвідок, а тому нашу увагу привернули російські видання. Це публіцистика відомого в Росії письменника і журналіста, автора книг про російську естраду і телебачення Федора Раззакова. Серед більше як ста книг автора, дві присвячені постаті Софії Ротару [2; 3]. Оскільки в них увагу привертають деякі тенденційні моменти, то *метою нашої статті* є аналіз висвітлення життєтворчості видатної української співачки Софії Ротару крізь призму російської публіцистики. Для досягнення мети слід вирішити такі завдання: виявити російські публіцистичні джерела, які присвячені С. Ротару; проаналізувавши їх, з'ясувати особливості висвітлення ними життєтворчості видатної української співачки Софії Ротару.

У статті про Ф. Раззакова, що вміщена у вільній енциклопедії «Вікіпедія» підкреслено, що ряд його скандально-критичних статей про діячів радянського і російського мистецтва написані на основі прорадянської позиції. Концепції Раззакова, розроблені при написанні біографій знаменитих людей, багатьма біографами сприймаються критично. Деякі критики називають їх «анти-ЖЗЛ», а також винайшли термін «раззаківщина» як приклад упередженого підходу до творчості того чи

іншого кумира. Критики Раззакова називають его «жовтим» журналістом, любителем «смажених» фактів. У творах Раззакова основна увага робиться на сенсаційній подачі матеріалу [1].

Оскільки автор працює у жанрі документально-біографічної літератури, то необхідно з'ясувати на які документи він опирається. Слід віддати належне Ф. Раззакову щодо опрацювання значної кількості статей у російській періодиці, окремих книг, Інтернет-ресурсів та архівів. Така вагома джерельна база дозволила автору створити документальну біографію Софії Ротару від народження до часу виходу у світ книг. Ф. Раззаков хронологічно точно проводить читача складними дорогами життєтворчості С. Ротару: наводить дати і місяця концертів та гастролей співачки, подає репертуар вагомих виступів, особливо на телебаченні, детальний опис грамплатівок та дисків. При цьому цитує критиків чи діячів музичної культури, однак, на жаль, не вказуючи джерел.

7 серпня 2017 року народній улюблениці виповниться 70 років і майже п'ятдесят з них, співачка веде активну концертно-гастрольну діяльність у багатьох країнах світу. Свій характер С. Ротару описує як вогненно-лідерський, коли невдачі тільки стимулюють подальше самовдосконалення [3, с. 8].

Запорукою успіху С. Ротару у професійній естраді автор вважає багатоступеневу радянську систему, яка була зруйнована після розвалу СРСР, а їй на зміну прийшла примітивна система «штампування» зірок-одноденок. «При такій системі артист стає не особистістю із власним обличчям і душею, а всього на всього лише «маріонеткою» у спритних і натруджених руках» [3, с. 9].

Без сумніву, важливу роль у становленні і творчому зростанні співачки відіграв її чоловік Анатолій Євдокименко – музикант, керівник музичного колективу, продюсер в одній особі. Як відзначає Ф. Раззаков, А. Євдокименко «був людиною практичною, яка тонко уловлювала кон'юнктуру» [2, с. 76]. Автор припускає, що шлюб Софії та Анатолія «був більше дружбою, ніж коханням. Тобто, це був діловий партнерський союз, де любов, якщо вона і була, швидко перетекла в кар'єрне співробітництво» [3, с. 13]. Забігаючи наперед, відзначимо, що коли Анатолій важко захворів, то Софія Ротару робила все можливе, щоб врятувати чоловіка, а по його смерті (2002 р.) важко пережила непоправну втрату.

Однією із вагомих складових успіху співачки є репертуар, який складався у тісній співпраці із провідними українськими (В. Івасюком, І. Покладом, М. Мозговим, Л. Дутківським, Р. Квінтою), російськими (Є. Мартиновим, А. Бабаджаняном, О. Фельцманом, Д. Тухмановим, Ю. Саульським, В. Добриніним, О. Зацепіним, О. Мажуковим, В. Матецьким), молдавськими (Є. Дога), латвійськими (Р. Паулс) композиторами. С. Ротару завжди дуже вимогливо підходить до відбору пісні у свій репертуар. Пальма першості в цьому аспекті належить Володимиру Івасюку – на той час молодому українському композитору. Саме творча співпраця з ним зробила С. Ротару знаменитою, а її виконання «Червоної рути», «Сизокрилий птах» та інших пісень В. Івасюка стали неперевершеними зразками української пісенної естради. Після загибелі композитора і заборони владою виконання його творів С. Ротару починає активно співпрацювати з російськими авторами. Тому українська співачка стала російськомовною – без коріння, без національної ознаки.

Співпраця із російським композитором Євгеном Мартиновим відкрила ще одну грань творчого таланту С. Ротару – драматичної артистки, яка намагалася із кожної пісні створити своєрідну міні-виставу. «Балада про матір» композитора дала можливість співачці не тільки показати свій вокальний хист, але вволю «подраматизувати». Пісня звучала так проникливо, що стала однією із улюблених в її репертуарі. У цьому ж ключі було побудовано виконання ще однієї пісні Є. Мартинова – «Лебедина вірність».

Характеризуючи жанрову специфіку виконавства С. Ротару, автор підкреслює, що співачка спочатку працювала у двох напрямках – традиційної естради та народної (під якою розуміє стиль фольк). Відхід С. Ротару від національного репертуару при кінці 1980-х років Ф. Раззаков пов'язує із проблемою «націоналізму» (!!!), який «став загострюватися на початку 70-х з початком процесу розрядки, ставши серйозним фактором розладу у взаєминах двох еліт – із Південно-Східної і Західної України» [3, с. 51]. Цю тему Ф. Раззаков смакуватиме на багатьох сторінках [3, с. 51-55]. Не ставлячи собі за мету глибоко і неупереджено вивчати історію України та СРСР, автор покладається на політичні кліше, сконструйовані у сучасній Росії, а тому «не бачить» політичної цензури тодішньою компартійною верхівкою, прагнення України до незалежності та вільного розвитку своєї національної культури. Крим у складі України він трактує як випадковість і подарунок М. Хрущова [2, с.78; 3, с. 52]. Переїзд С. Ротару до Криму у 1976 р. Ф. Раззаков теж обставляє як атаку на неї націоналістів. Тут же автор наводить факт святкування Старого Нового року її братами та реакцію системи на цю подію – батька виключили з партії, а брата – з комсомолу [3, с. 53]. Саме ця подія і стала причиною виїзду співачки з Буковини до Криму. С. Ротару зверталася за заступництвом до першого секретаря обкому партії Дикусарова, щоб врятував батька від встиду перед односельцями.

Однак той не допоміг. І співачка зле кинула: «Ноги моєї в Чернівцях не буде!». І не було довгих сім років.

До теми «нападки націоналістів» на С. Ротару автор знову повертається, описуючи розпад СРСР, утворення незалежної України, обструкцію її виступів в Західній Україні. Історично зумовлене бажання українців мати свою незалежну державу Ф. Раззаков трактує як «сепаратизм», «фашизацію «западенців», тобто чітко демонструє свої прорадянські, шовіністичні позиції [3, с. 196-200]. Виступи С. Ротару у республіках Прибалтики та Кавказу в час розвалу Радянського Союзу автор розглядає як позицію «емісара дружби між різними народами» [3, с. 213], а тому висловлює співачці велике спасибі за те, що «в тяжкий для своєї країни час вона не заплямувала своє ім'я націонал-сепаратизмом» [3, с. 214]. Слід зауважити, що співачка завжди підтримувала дружбу між народами, ніколи не ставала на крайні позиції (ліві чи праві).

Згодом до двох попередніх музичних напрямків, у яких працювала С. Ротару, додається ще один – громадянсько-патріотичний. Пісня Д. Тухманова «Родина моя» стала «справжнім мегахітом з елементами стилю хіп-хоп радянського розливу і з могутньою інтернаціональною начинкою» [3, с. 60]. Ф. Раззаков вважає, що виконання громадсько-патріотичної пісні С. Ротару зумовлене її патріархальним світовідчуттям, здоровою національною самосвідомістю, довгими роками життя між трьома культурами: молдавською, українською і російською [3, с. 77]. Безперечно, що життя у багатонаціональному просторі колишнього Радянського Союзу наклало свій відбиток на життєтворчість С. Ротару і співачка толерантно ставилась до представників всіх етносів великої країни. Однак, слід мати на увазі вимоги жанру поп музики – чим більша у співака слухацька аудиторія, тим більшу популярність він має, а отже і дохід. По-друге, громадсько-патріотична тематика забезпечувала співаку лояльність і прихильність влади, без якої успішної кар'єри співаку годі було вибудувати у той час.

Довголітня співпраця С. Ротару із російським композитором Володимиром Матецьким народила багато хітів, зокрема у стилях «диско» («Лаванда», «Луна, луна», «Только этого мало», «Было, но прошло», «Хуторянка»), «рок» («Время мое»), помітно збагатила її репертуар стилево, повернувши співачку в лоно молодіжної аудиторії. С. Ротару говорила: «Я не можу передати, наскільки він «мій» композитор. Щоб не написав, він зберігає мене. Він робить те, що близьке моему серцю і разом з тим сучасно. Те, що любить і молодь, і дорослі, і діти...» [2, с. 322].

У 1986 р. С. Ротару випустила свій черговий диск-гігант «Монолог про любов» з метою привернення уваги молодіжної аудиторії. На думку Ф. Раззакова це був один із найбільш «просунутих» альбомів співачки (вирішений в стилістиці модного тоді техно-попу або поп-мейнстріму з його комп'ютеризованим звуком і електронними барабанами) [3, с. 77]. Однак, цей стиль був чужим для співачки, а тому альбом був невдалим, на відміну від попереднього ліричного «Ніжна мелодія», який розійшовся тиражем 2 мільйони!

Ф. Раззаков велику увагу зосереджує на порівнянні життєтворчості двох великих співачок Софії Ротару і Алли Пугачової, а окрему книгу так і називає «Пугачова проти Ротару. Великі суперниці» [2]. Автор порівнює стиль життя і творчості співачок, їхній репертуар, популярність, випуск звукозаписів, участь у пісенних конкурсах, фестивалях, рейтингових телепередачах, хіт-парадах. Разом з тим відзначає, що вони обидві – «вдумливі, вимогливі, серйозні художники, які підняли сучасну естраду до мистецтва сповідального, суцього особистого» [3, с. 130]. С. Ротару говорила, що ніколи між нею і А. Пугачовою не було ворожнечі і суперництва. Багато років преса підтримувала цей міф. Однак у мистецтві вони йшли паралельними шляхами – у кожній свої слухачі, свої автори, свій репертуар [3, с. 329].

Відсутність проблем С. Ротару із владою Ф. Раззаков пояснює тим, що вона була «системницею», на відміну від А. Пугачової, яка «могла собі грати на двох полюсах одразу – системному і несистемному» [3, с. 173]. Тобто, автор вважає, що С. Ротару ніколи не порушувала встановлених владою правил, а тому завжди мала її підтримку. Співачка дуже точно характеризує атмосферу, в якій доводилось працювати: «Коли я тільки розпочинала співати, в середині 60-х, був прекрасний період, коли все зберігали – народну музику, культуру, пісні. А потім був період, коли все ліквідували. На ТБ говорили: або будеш співати цю пісню російською мовою, або їдь до себе в село і там співай» [3, с. 184]. На думку Ф. Раззакова, С. Ротару обрала для себе «консервативну поведінкову модель – ніяких скандалів» [3, с. 230]. Дійсно, на відміну від багатьох колег, співачка протягом всієї творчої кар'єри підтримувала свою популярність без акцентування уваги публіки на скандалах із особистого життя: «Я не люблю тусовку... Не можна так вивертати душу... В артисті завжди має бути якась загадка..!» [3, с. 256].

За Ф. Раззаковим, джерело суперництва двох видатних співачок бере свій початок з «того ідеологічне протистояння, яке мало місце в російсько-радянській історії ще з XIX століття: спочатку

це було протистояння слов'янофілів і західників, а потім – державників і лібералів. У цій суперечці за Софією Ротару було закріплено місце слов'янофіла-державника, за Пугачовою – ліберала-західника. Якщо до першої мали симпатію люди патріархальної свідомості (сільські жителі і люди старшого віку, які проживали у мегаполісах), то до другої – в основному міська молодь і люди середнього віку» [2, с. 91]. Це твердження автора є не зовсім коректним, оскільки співачки є представницями різних народів, формувалися в різних етносередовищах, отож ментально відмінні одна від одної. По-друге, детальна хронологія гастрольної діяльності С. Ротару багатьма країнами світу, в тому числі в Європі, Японії, на американському континенті, засвідчує інтегрованість української співачки у західний культурний простір. По-третє, кореляція віку публіки і прихильність її до тієї чи іншої співачки зумовлена насамперед репертуаром, стилем та манерою виконання. Та обставина, що С. Ротару і А. Пугачова впродовж двох десятиліть перебували на вершині хіт-парадів поруч розвінчує твердження Ф. Раззакова про поділ публіки прихильної до співачок за віковим цензом.

На час розпаду Радянського Союзу, коли в Україні міцнів рух за незалежність, у 1989 р. Львові відбувся збірний концерт за участю обох співачок. Бачачи напружену обстановку, А. Пугачова вийшла на сцену із жовто-синім прапором, який вже майорів у натовпі. Це викликало щирі аплодисменти публіки. Автор вважає, що «таким чином, Пугачова, прагнучи протиставити себе Ротару, стала на сторону сепаратистів» [2, с. 274]. Однак, те, що могла дозволити собі російська співачка в Україні, не завжди могла зробити українська. Маємо враховувати і ту обставину, що ламання стереотипів світовідчуття, яке відбувалося в той час у С. Ротару, як і в багатьох наших співгромадян, було процесом тривалим і болісним. Звертаючись до сьогоденних стосунків між Україною і Росією, можемо з'ясувати позицію виконавиць до тих чи інших подій. Обидві не визнали окупації Криму Росією, війни на Донбасі, А. Пугачова не підтримує політики Президента Росії В. Путіна щодо України, що свідчить про її підтримку українського народу. С. Ротару підтримувала «помаранчеву революцію», віруючи у демократичні зміни на її рідній землі.

Якщо Пугачова жила вічною гонитвою за модою, то Ротару ніколи сліпо не слідувала за нею, не підлаштовувалася під смаки натовпу, хоча дуже чутливо реагувала на зміни стилів і напрямів сучасної естради. Їй вдалося синтезувати у своїй творчості популярну пісенну естраду 70-90-х років ХХ ст. і чисто комерційну естраду ХХІ ст. Щодо сценічного вигляду, то спершу С. Ротару виступала виключно в платтях чи костюмах в етно-стилі, згодом вдягнула штани, а останні два десятиліття – це авангардний, однак витриманий стиль. У 2000 році відкрився офіційний Інтернет-сайт С. Ротару [4], згодом сторінки у соціальних мережах Facebook [5], ВКонтакте [6]. Таким чином, співачка намагається використовувати всі сучасні засоби масової комунікації, щоб бути ближче до свого слухача.

Жанр «жовтої» публіцистики, в якому пише Ф. Раззаков, передбачає копання у «брудній білизні» героя, тому автор не може оминати такого аспекту як гроші. Власне і книгу про співачку називає «Софія Ротару і її мільйони» [3]. Смакуючи перипетії із банківськими рахунками, доходами від концертів, Ф. Раззаков не говорить про те, що співачка надзвичайно інтенсивно працювала впродовж десятиліть, виступала перед багаточисельною публікою в різних кутках великої країни та за кордоном, а тодішня соціалістична система підштовхувала митців скривати свої доходи, маніпулювати ними.

Ф. Раззаков, роздумуючи над феноменом С. Ротару, звертається до «теорії хвилі в естраді», яку придумав відомий композитор Едуард Ханок. Згідно неї, співак стає відомим із появою шлягера чи хіта. Це початок хвилі, яка може тривати до десяти років. Після кульмінації обов'язково настає спад. В естраді більшість співаків – однохвильовики. Тільки окремим з них вдається стати двоххвильовиками, при цьому друга хвиля вирізняється зміною якості. Перша «хвиля» С. Ротару розпочалася в 1971 році з мегахіта «Червона рута» і тривала до 1983 р. На гребінь другої «хвилі» співачку винесла «Лаванда», співпраця з В. Матецьким. С. Ротару вдалося осідлати і третю пострадянську «хвилю», що буває вкрай рідко. Це відбувається тільки із сильними виконавцями. А ще, третій період пов'язаний із Незалежністю України, яка дала співачці нове дихання і нові пісні. Історичні випробування, які припала на цей час («помаранчева революція», окупація Криму Росією), показали, що С. Ротару залишається патріотом своєї землі.

Висновки. Для мільйонів прихильників у багатьох країнах світу, які боготворять С. Ротару, вона залишається певним «стандартом жіночності»: «Всі хочуть бачити стабільну, красиву жінку, яка розповідає історію у пісні» [3, с. 297]. Цей еталон жіночності і краси співачка гордо несе протягом всього свого життя. Вона по праву владарює на мистецькому олімпі. «Струнка, чиста, красива і молода. Здається, сам час не владний над її тілом» [2, с. 404]. А ще, С. Ротару – велика трудівниця, яка завжди перебуває у творчому пошуку, шукає нові пісні і образи, а знайшовши їх, довго вдосконалює і відточує виконання. Кожен період виконавської кар'єри співачки характерний творчим

оновленням. Основна риса С. Ротару – це самовіддане служіння своїй справі, пісні. А. Пугачова, вітаючи С. Ротару з 60-річним ювілеєм, сказала: «Талант не має віку, він має вагу <...> Ти вже отримала найголовніше – любов народу» [2, с. 474]. І сьогодні неповторний голос С. Ротару «красивий і могутній, як і в ті далекі 70-ті роки, коли разом з її піснями в наше життя, в нашу культуру, в нашу естраду ввійшло це ім'я – Софія Ротару...» [2, с. 404].

Проведений аналіз висвітлення життєдіяльності С. Ротару російською публіцистикою засвідчує зміщення акцентів у життєписі співачки, необ'єктивність у подачі окремих фактів її біографії, навішування політичних кліше в душі російського великодержавного шовінізму, а тому зумовлює нагальну потребу створення ґрунтовного дослідження цього творчого феномену українськими авторами на засадах історичної правди, науковості та неупередженості.

1. Раззаков Фёдор Ибатович // Википедия [Електронний ресурс]. Режим доступу: https://ru.wikipedia.org/wiki/Раззаков,_Фёдор_Ибатович
2. Раззаков Ф. Пугачева против Ротару. Великие соперницы / Федор Раззаков. – М. : Эксмо, 2011. – 544 с. : ил. – (Книги Ф. Раззакова о великих артистах).
3. Раззаков Ф. София Ротару и ее миллионы / Федор Раззаков. – М.: Алгоритм, 2012. – 379 с. – (Легенды авторской песни).
4. София Ротару: Официальный сайт [Електронний ресурс]. Режим доступу: www.sofiarotaru.com/
5. София Ротару: Страница у соціальной мережі Facebook [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.facebook.com/Sofia-Rotaru-София-Ротару-50407400282/>
6. София Ротару: Страница у соціальной мережі ВКонтакте [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://vk.com/s.rotaru>

REFERENCES

1. Razzakov Fëdor Ybatovich // VykpedyYa [Elektronnyy resurs]. Rezhym dostupu: https://ru.wikipedia.org/wiki/Раззаков,_Фёдор_Ибатович
2. Razzakov F. Puhacheva protiv Rotaru. Velykye sopernytsy / Fedor Razzakov. – M. : Eksmo, 2011. – 544 s. : yl. – (Knyhy F. Razzakova o velykykh artystakh).
3. Razzakov F. Sofyya Rotaru y ee myllyony / Fedor Razzakov. – M.: Alhorytm, 2012. – 379 s. – (Lehendy avtorskooy pesny).
4. Sofyya Rotaru: Ofytsyalnyy sayt [Elektronnyy resurs]. Rezhym dostupu: www.sofiarotaru.com/
5. Sofyya Rotaru: Storinka u sotsial'niy merezhi Facebook [Elektronnyy resurs]. Rezhym dostupu: <https://www.facebook.com/Sofia-Rotaru-София-Ротару-50407400282/>
6. Sofyya Rotaru: Storinka u sotsial'niy merezhi VKontakte [Elektronnyy resurs]. Rezhym dostupu: <https://vk.com/s.rotaru>

Цель статьи – анализ освещения жизнетворчества выдающейся украинской певицы Софии Ротару русской публицистикой. Задачи исследования: выявить и проанализировать источники, посвященные С. Ротару; выяснить особенности освещения ими жизнетворчества певицы. В книгах русского публициста Федора Раззакова создан документально-привлекательный образ С. Ротару, личность которой половину столетия пребывает в эпицентре современной популярной музыки, является феноменом творческой личности в Украине и в постсоветском культурном пространстве. Певица выпустила десятки дисков-гигантов, CD, снялась в художественных, документальных фильмах и мюзиклах, ее концертные гастроли состоялись в сотнях городов бывшего Советского Союза, странах Европы и Америки. Ей удалось синтезировать в своем творчестве популярную песенную эстраду конца XX в. и чисто коммерческую эстраду XXI в. С. Ротару – большая труженица, которая всегда находится в творческом поиске, а каждый период ее исполнительской карьеры характерен творческим обновлением.

Проведенный анализ освещения жизнетворчества С. Ротару русской публицистикой свидетельствует тенденциозное освещение современной украинской истории и культуры; создает искаженное представление о внутреннем духовном мире выдающейся певицы, а потому обуславливает насущную потребность создания глубокого исследования этого творческого феномена украинскими авторами на основе исторической правды, научности и непредвзятости.

Ключевые слова: певица, песенная эстрада, жизнетворчество, София Ротару, русская публицистика.

The aim of the given article is analysis of the creative activity of outstanding Ukrainian singer Sofiya Rotaru, as highlighted in the Russian journalism. In order to achieve this aim, the following tasks shall be solved: searching the Russian journalistic sources, dedicated to S. Rotaru; having analyzed them – revealing

the peculiarities of highlighting the creative activity of outstanding Ukrainian singer Sofiya Rotaru therein.

The scientific novelty and originality of this research is that the basis for the analysis was taken from the books of Russian journalist Fyodor Razzakov, where the author creates a documentary-attractive image of S. Rotaru, whose figure has been standing in the midst of modern popular music for half a century already, staying a bright phenomenon of creative personality both in Ukraine and the post-Soviet cultural space. The singer has recorded over thirty «numbered» giant disks, over twenty compact disks and even more minion disks, starred in three feature films, several documentaries and musicals, her concert tours took place in hundreds of cities of the former Soviet Union, in the countries of Europe and America. In her creativity, she managed to synthesize a popular song variety show of the 70-90s of the XX century with a purely commercial variety show of the XXI century. S. Rotaru is a hard-working artist, always remaining in a creative search for new songs and images; then, after she found what she looked for, it took her a long time to make the best of them and improve the performance. Every period of her singing performing career, which has been lasting for almost fifty years, may be characterized by some creative refreshing. The main feature of S. Rotaru is dedicated service to her vocation – the song.

The value and practical significance of this article consists in drawing attention of Ukrainian scientists to not entirely objective highlighting of S. Rotaru's creative activity by Russian publicists.

Our analysis of highlighting of S. Rotaru's creative activity by Russian publicists demonstrates a tendentious description of the Ukrainian modern history, which is deepening a chasm between two neighbouring nations, the distorted view of the prominent singer's inner spiritual world, thus leading to urgent need in a thorough research into this creative phenomenon, that would be performed by Ukrainian authors on the basis of historical truth, scientific impartiality and objective opinion.

Key words: *singer, song variety show, creative activity, Sofiya Rotaru, Russian journalism.*